

Évközi 14. vasárnap

Lk 10,1–20

„Az aratni való sok, a munkás kevés!”

A mai evangélium a misszió kezdeteiről beszél. Néhány teológus felhívja a figyelmet, hogy Lukács ebben a részben historizál, vagyis bizonyos később keletkezett intézményeket visszahelyez egy korábbi korba. Ilyen a hetvenkét tanítvány esete (10,1), akikre az utalást csak itt találjuk meg, és inkább csak szimbolikus számnak tekinthetjük. Természetesen a nagyobb méretű misszió valamilyen elkezddődött, de ennek pontos szerkezetéről nem kapunk történetileg értékelhető információt.

Annál több adatot szerzünk a misszió változó körülményeiről, persze ezt is egy kicsit költői nyelven. Az egyik kérdés, nem kedvez a tanítványok munkájának, ha sok mindent visznek magukkal, és az lefoglalja őket (10,4). A befogadás körülményei is igen változatosak. Sőt számolni kell, hogy néhány agresszív ember, a misszionáriusok farkasa igen sok gyötrelmet fog nekik okozni (10,3). De ennek ellenére Jézus szelíd misszióját nem lehet megállítani.

Az Egyház élcsapatát mindig mások alkotják. De ha nem a pillanatnyi pozíciót nézem, akkor mindig az a csoport tekinthető annak, aki hatékonyan misszionált.

Egyik barátom, amikor megválasztották II. János Pál pápát, azt mondta róla, igazi missziós alkat. Előbb Rómában vált közkedvelté, majd amikor elkezdte apostoli útjait, barátom kijelentette: „A pápa meg sem áll Moszkváig.” Sőt naponta mondogatta: „Meglátod, misézni fog a Vörös téren.” Akkoriban ez a kijelentés furcsának hangzott és lehetetlennek látszott. De úgy tűnik, a pápa Róma és Moszkva hagyományos ellentétét, majd pedig távolságát egyre inkább legyűrte, de megszüntetni eddig neki sem sikerült.

Érdekes módon az út a kelet-európai országokban kezdődött. Lengyelország első alkalommal hivatalosan alig akarta befogadni a pápát, de a nép nyomására mégis megtette. Második alkalommal már inkább a pápa népszerűségében sütkéreztek az állami vezetők. Az európai utak után sor került az afrikai utakra, majd az USA fogadta a pápát. A vén Európában Svédország fogadta legcsendesebben a katolikus egyházfő látogatását. A magyar látogatás közül az első földrengésszerű volt. A következők már ismert programként

mozdították meg a tömegeket. A balkáni látogatások puszkaporos légkörben zajlottak. A vezetők féltek, a tömeg ujjongott, hogy közejük érkezett a béke embere. A romániai látogatás is konfliktusokkal volt teli. De az ortodoxia és a katolikus egyház kapcsolatában új fejezet nyílt az ukrainai látogatás után.

A tömegek számára a pápa vitathatatlanul hiteles egyházi vezető, aki pasztorális utakat tesz és nem politikait. De érdekes módon politikai irányok inganak meg ott, ahová ellátogat a szent-anya. Talán az ortodoxia fél a monolitikus egységet alkotó katolikus egyháztól, talán a történelmi emlékek miatt ébrednek félelmek bennük. Akik a félelmeiket hangoztatták, a múltba néztek, II. János Pál pápa pedig a jövőbe tekintett. Pontosabban minden egyes alkalom-
m a I
Jézusra tekint, a hit szerzőjére és beteljesítőjére. Az Evangéliumról beszélt, imádkozott, áldott, türelmet és igazságosságot kért. A világ minden látszat ellenére ki van éhezve az evangéliumra. II. János Pál gyenge lábakon, de hordozta ezt az üzenetet.

A statisztikák szerint a világnak még csak harminc százaléka keresztény, de ez a harminc százalék megosztott. Mi lenne, ha a „világosság fiai” egyszer összefognának a szeretet és az evangélium érdekében, és egységesen lépnének fel? Lehet, hogy akkor oltár épülne a Vörös téren, ortodox és katolikus papok, s protestáns lelkészek vennék körül, és egy szívvel, lélekkel mondanák: „Miatyánk, aki a mennyben vagy...”

Egyik kollégám azt javasolta, módosítsuk az evangélium eme helyét, hogy az „aratni való sok, a munkás kevés” – mondjuk ki az aratni való is kevés. Valójában nem erről van szó. II. János Pál pápa megmutatta, hogy aki bőven vet, az bőven is arat. Aki hittel vet, az bőven arathat. Csak a misszionáriusok higgyenek az üzenet fontosságában és hatékonyságában, akkor az Isten áldása nem marad el. Kérjétek az aratás urát!

A hetvenkét tanítvány imája

Hetvenketten indultunk útnak szavadra.

Erszény, tarisznya, saru nélkül.

Semmink sem volt, mégsem mentünk üres kézzel.

A te békéd, a te neved hatalma kísért minket.

Megannyi találkozás, gyógyulás, szabadulás.

Most újra együtt vagyunk telve élményekkel.

Újra együtt vagyunk telve örömmel.

Újra együtt vagyunk telve lelkesedéssel.

Köszönjük, Urunk, hogy meghívtál minket.

Köszönjük, Urunk, hogy követhetünk Téged.

Köszönjük, Urunk, hogy követeid lehetünk.

Kérjük együtt az Atyát, hogy küldjön nekünk munkatársakat!